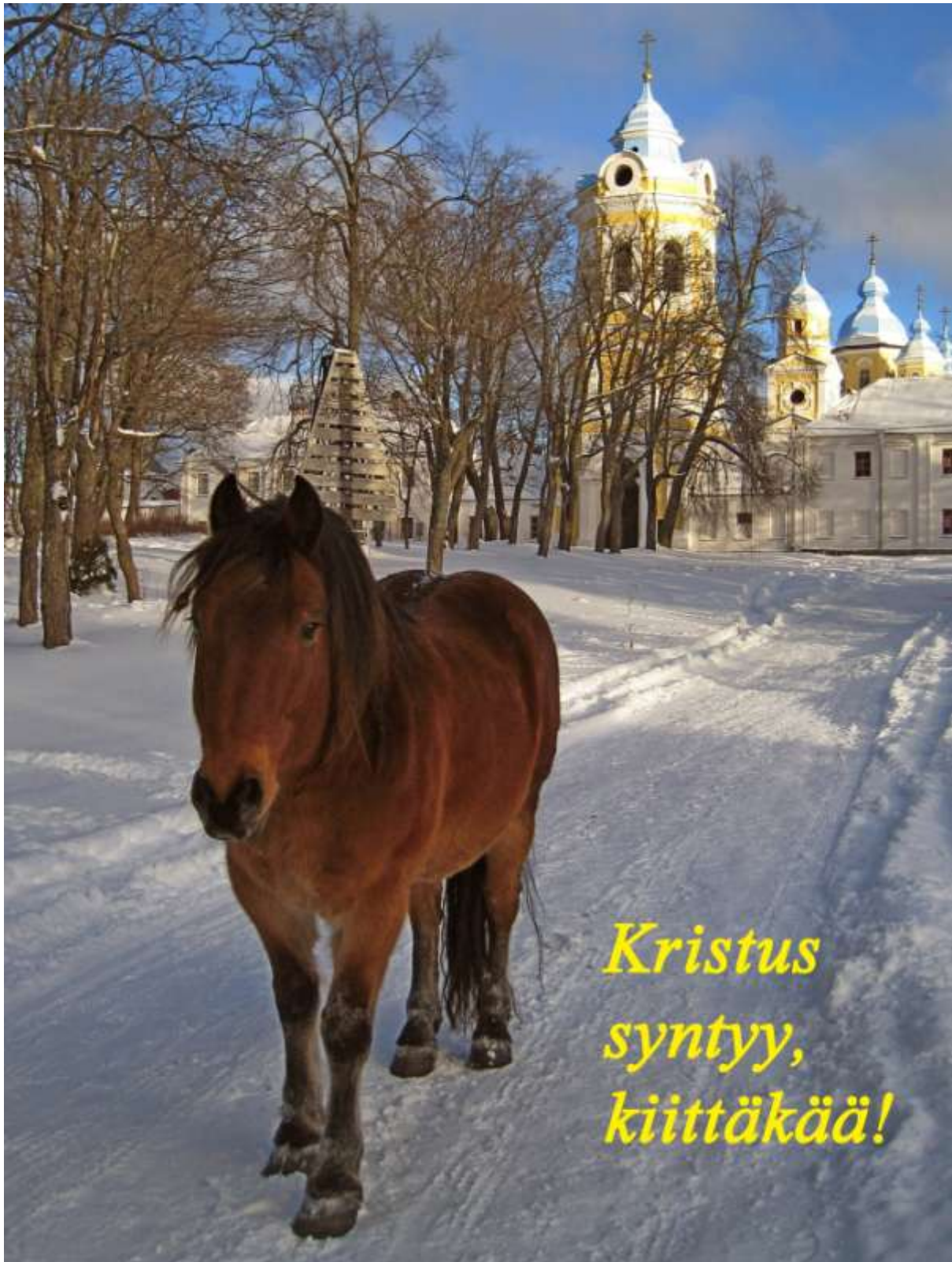

KONEVITSA RY

JÄSENTIEDOTE 3/2014

*Kristus
syntyy,
kiittäkää!*

JÄSENTIEDOTE 3/2014 JOULUKUU 2014

Julkaisija Konevitsa ry.

- 3 Joulun evakkoikoni, Heikki Jääskeläinen
- 4 Kristus syntyy – kiittäkää! Igumeni Aleksandr
- 6 Konevitsa ry:n hallitus Athos-Säätiön vieraana Lammilla, Heikki Jääskeläinen
- 7 Tulkki ilon yllättämänä, Pia Valkonen
- 9 Pyhiinvaeltajan kertomus 1: "Tie kohti Jumalaa on aina kuoppainen", Anastasia Injushina
- 12 Pyhiinvaeltajan kertomus 2: Ensikertalaisena Konevitsassa, Lilia Vesterinen
- 15 Konevitsa tuli vaikuttaneeksi Pokrovan seurakunnan syntyyn Viipurissa ja Helsingissä, Heikki Jääskeläinen
- 16 Sodanaikaisia Konevitsa-kuvia Internetissä, Heikki Jääskeläinen
- 17 Konevitsan talvea 1942 ja 2014
- 19 Pyhittäjä Arseni Konevitsalaisen Ihmeidentekijän pyhainjäännösten löytäminen Konevitsan luostarissa, piispa Nazarij
- 22 Lähde luostarikierrokselle, Reetta Kopsa
- 23 Miten Konevitsa ry:n jäseneksi
- 24 Konevitsa ry:n säännöt
- 26 Kutsu Konevitsa ry:n sääntömääräiseen vuosikokoukseen
- 27 Konevitsa ry:n seinäkalenteri 2015

KONEVITSA RY:N HALLITUS 2014

Heikki Jääskeläinen, puheenjohtaja

Soittajantie 3 L 85,
00420 Helsinki
045 8551885
heijaa@saunalahti.fi

Anna-Mari Hornborg, varapuheenjohtaja

Ruiskuja 8, 08100 Lohja
044 320 9014
amhornborg@yahoo.com

Asta Rosenström-Fortelius, sihteeri ja tiedotus

Punahilkantie 2 A 1,
00820 Helsinki
044 31 33 740
ata.rosenstrom@gmail.com

Marja Rautava

Sölvenkuja 6,
78300 Varkaus
050 364 2189
marjakatariina@gmail.com

Veikko Muuronen, pienryhmien jäsenmatkat

Kivitaskunkatu 7,
53950 Lappeenranta
0400 865 814
veikko.muuronen@pp.inet.fi

Kirsi Fahler

Merivalkama 20 A 16, 02320
Espoo
040 744 6536
k.fahler@gmail.com

Jarmo Ihalainen

Kauppakatu 19 C 18,
78200 Varkaus
040 747 5200
jarmo.ihalainen@ektenia.fi

Taloudenhoitaja

Riitta Vainikka

Gunnarintie 4 B 22,
01800 Klaukkala
050 540 9797
riitta.vainikka@saunalahti.fi

JOULUN EVAKKOIKONI

Ensimmäistä joulua kuvataan seimiasetelmin ja jouluikonein. Niissä näemme tallin, seimen tai syntymäluolan, tunnistamme enkelit, tutut henkilöt ja eläimet. Tuttuudessaan ne luovat levollisen tunnelman.

Egyptin koptikristittyjen jouluikoni on toisenlainen. Sen aiheena on pyhän perheen pako Egyptiin. Tämä vain Matteuksen välittämä kertomus oli heille ymmärrettävästi läheinen.

Jeesus-lapsi, Maria ja Joosef olivat oman aikansa evakkoja, joiden kotiinpaluun Nasaretiin esti tuon ajan hirmuhallitsija. Pyhä perhe tarvitsi suojaa, kunnes Herran enkeli ilmoitti Joosefille: "Ota lapsi ja hänen äitinsä mukaasi ja palaa Israelin maahan."

Konevitsan veljestö on usein paennut sotaa ja hirmuhallitsijoita. Pyhän perheen tavoin veljet ovat viettäneet evakkojouluja, kunnes Herran enkeli on ilmoittanut – jos ei ensimmäiselle evakkopolvelle, niin seuraaville -, että palatkaa Konevitsaan.

Kuten jo monena aikaisempana jouluna voimme onnitella veljestöä rauhallisesta joulusta kotisaarellaan. Kristus syntyy, kiittäkää!

Äitinsä sylissä ja aasin selässä matkasi Jesajan ennustama Rauhan Ruhtinas. Hän on luvannut antaa meille sen rauhan, jota tämä maailma ei voi antaa. Kun sanomme "rauhallista joulua", ajattelen toivotuksen tarkoittavan juuri tätä. Rauhallista joulua!

Heikki Jääskeläinen

Kristus syntyy - kiittäkää!

Rakkaat Veljet ja Sisaret!

Kiirehdin onnittelemaan teitä tulevan Joulun johdosta! Haluan kiittää teitä kaikkia avusta sekä rukouksellisesta että aineellisesta, jota te perinteisesti olette osoittaneet luostarille.

Kuten tavallista, joulupäivinä pyritään tekemään yhteenveto vuodesta, muistelemaan sen tärkeimpiä tapahtumia. Päätymässä oleva vuosi 2014 ei ollut helppo, ei koko maailmassa eikä myös luostarissa.

Tänä vuonna olemme saaneet uusia luostarin puolesta rukoilijoita tuon puoleisessa maailmassa: iäisyyskutsun ovat saaneet pappismunkki Varlaam (Satjukov) ja noviisi Aleksei Kalinkin.

Kuitenkin iloisia tapahtumia on ollut enemmän. Konevitsan luostarin hengellinen johtaja Viipurin ja Priozerskin piispa Ignatij on 15.8. piispallisesti vihkinyt pyhittäjä Arseni Konevitsalaisen kirkon. Aikaisemmin sen oli 21.8.1849 vihkinyt igumeni Amfilohin aikana pyhä Ignatij (Brjantshaninov), joka tuolloin oli Pietarin hiippakunnan kirkkojen ja luostareiden valvoja.

Kaksi kertaa - Konevitsalaisen Jumalanäidin ikonin juhlan ja luostarin temppelijuhlana, Jumalanäidin syntymän juhlan - liturgian toimitti piispa Ignatij pääkirkon yläkirkossa.

Paljon on tehty myös rakennus- ym. töitä.

Minussa henkilökohtaisesti on päätymässä oleva vuosi jättänyt unohtumattoman jäljen.

Tämä jälki on pyhiinvaellusmatka pyhälle Athosvuorelle.

Tietysti muistelen kauniita maisemia, kuten kirkasta taivasta, kirkkaansinistä merta, harmaita kallioiden jyrkänteitä ja ihmeellä niiden päällä seisovia luostareita. Muistelen myös jumalanpalveluksia luostareissa. Jäljellä on lisäksi tunne, että Jumala on antanut minulle mahdollisuuden käydä vielä yhdessä paikassa, joka liittyy pyhittäjä Arseni Konevitsalaisen elämään. Asuihan hän Pyhällä Vuorella noin kolme vuotta.

Muistelen myös aivan tavallisia arkisia pikkuasioita, kuten miten Athoksella söimme mehukkaita tuoksuvia persikoita.

Kuitenkin ennen kaikkea mieleen nousee Pyhän Vuoren henkinen vaikutus. Tuskin unohdan vanhaa munkkia, joka kiiruhti apuuni, jotta suoriutuisin minulle tuntemattomasta kaivon järjestelmästä. Tällainen pieni asia on valtavan rakkauden osoitus. Nyt minulle Athos on ennen kaikkea paikka, missä sielu avautuu Jumalalle.

Siksi onnitellessani teitä Vapahtajamme lihassitulemisen juhlan johdosta, haluaisin toivottaa, että jokainen löytäisi itselleen sellaisen paikan, missä sielu on avoin Jumalalle. Vielä parempi olisi toimia niin, että mistä tahansa paikasta tulisi juuri tuollainen. Jotta jokaisessa teossamme ilmentyisi rakkaus, jonka Jumala on istuttanut meidän sydämiimme.

Igumeni Aleksandr

Pappismunkki Varlaam (Satjukov) palveli Konevitsan podvorissa Zagorodnyj prospektilla Pietarissa. – Ikuinen muisto.

Venäläinen Pyhän Panteleimonin luostari Athoksella.

Athos-vuorella toimii 20 luostaria, joissa on 2000 munkkia. Venäläisessä Panteleimonin luostarissa on noin 60 munkkia.

Igumeni Aleksandr toivottaa siunausta teol.tri Hannu Pöyhöselle ja Athos-Säätiön hankkeille.

Konevitsa ry:n hallitus Athos-Säätiön vieraana Lammilla

Konevitsa ry:n hallitus kokoontui 4.-5. lokakuuta Athos-Säätiön Luostarikeskuksessa Lammilla. Säätiön hallituksen puheenjohtaja, teol.tri **Hannu Pöyhönen** esitteli keskuksen toimintaa ja suunnitelmia.

Eikä mennyt kuin kaksi viikkoa, kun saimme kuulla suunnitelmien alkaneen jo toteutua Athos-Säätiö solmittua yhteistyösopimuksen Tampereen ammattikorkeakoulun (TAMK) kanssa.

Suomen ortodoksisen kirkon alaisuudessa toimiva Athos-Säätiö osti kesällä 2013 Lammilla kehitysvammaisten kuntoutuskeskuksena toimineen kiinteistön. Alueelle on tarkoitus perustaa Athoksen hengellisessä perinteessä elävä miesluostari ja toinen luostari naisia varten.

Suunnitteilla on myös vanhuksille tarkoitettu palvelutalo ja muistisairaiden tuetun asumisen koti. Yhteistyö TAMK:n kanssa tähtää nimenomaan näiden hankkeiden toteutukseen, joita varten laaditaan rakennusten kunnostussuunnitelma ja liiketoimintasuunnitelma.

Athos-Säätiö järjestää seminaareja, esitelmätilaisuuksia ja näyttelyitä. Säätiö kutsuu

Athosvuoren munkkeja vierailulle Suomeen ja järjestää pyhiinvaelluksia Athokselle ja muihin ortodoksiin luostareihin sekä edistää erityisesti Athokseen liittyvän kirjallisuuden julkaisemista. Keskuksessa toimii myös ortodoksinen kirjakauppa Filokalia.

Hannu Pöyhönen esitteli igumeni **Aleksandrille** taidemaalari **Jorma Heleniuksen** maalauksia Vienan-Karjalasta ja Vanhasta Valamosta. Igumeni Aleksandr pyysi välittämään taidemaalari Heleniukselle kutsun maalaamaan myös Konevitsaan. Luostarikeskuksen päärakennuksessa on **Kyllikki Suden** pysyvä lasi-ikoninäyttely.

”Kaksi vuosikymmentä sitten Konevitsan luostarilla oli suuria suunnitelmia. Ja nyt huomaamme monen niistä toteutuneen, mistä kiitämme Jumalanäidin ja luostarin ystävien esirukouksia ja tukea”, innostivat vieraat Athos-Säätiön edustajia.

Athos-Säätiön Luostarikeskuksen käyntiosoite Hämeenlinnan Lammilla on Ronnikuja 56, 16980 Ronni. Verkkosivut ovat osoitteessa <http://www.athossaatio.fi>.

Heikki Jääskeläinen

Maria ja Pia Hannu Pöyhösen seurassa Athos-Säätiön Luostarikeskuksessa lokakuussa.

Tulkki ilon yllättämänä

Ajelimme murkkuikäisen Marian kanssa pois Konevitsa ry:n hallituksen kokouksesta ja Lammin Kaikkien Athosvuoren Pyhien Perintösäätiön ortodoksisesta keskukselta. Maria mutristeli suutaan ja rypisteli puheli-aita kulmakarvojaan, jotka hän on saanut isältään Leonidilta

Lammin luostarin isä Hannu Pöyhönen oli sujauttanut Marian käteen kreikkalaisen isä Paisioksen kuvan. Tyttö mutisi jossain Sysmän tienoilla – ennen etupenkille nukahtamistaan –, että on kyllä ateisti. Hurrasin mielessäni, mutta varoin sanomasta ääneen: *Ateismi on aktiivinen askel kohti uskoa.*

Liimasin kotona isä Paisioksen esikoisen läppärin ruudun laitaan ja asetuin itse sohvalle vaaka-asentoon oman luostarituliaise-
ni, C. S. Lewisin *Ilon yllättämän*, kera. Isä Paisioksen kuva on esikoisen läppärissä vie-

läkin, vaikka ensin uudelleen somistetulta tietokoneelta kuului kiukkuista sihinää.

Marian pikkusisko pohtii omaa olemistaan lapinlahtelaisen helluntaiseurakunnan piirisä. Minulla on ollut kunnia kyyditä kuluneen syksyn aikana kouluun kahta ylvästä helluntailaisprinsessaa: Annaa ja Amandaa. Toisinaan kuopus tosin on kuin kiroileva turkkilainen. On perinyt venäläis-tsvassisänsä karmean luonteen. Arvelen, että jos tyttö joutuisi tundralle, hän nylkisi hylkeen paljain käsin perheelleen ruoksi. Niin isänsäkin olisi tehnyt, jos olisimme joutuneet oikein pahaan pulaan.

Paluumatkalla Lammilta mietin, että toivoisin voivani palata lähtöruutuun.

Lähtöruutuni oli lamakesänä 1993, jolloin rantauduin ensi kertaa Konevitsan saaren rantaan. Omistin ainoastaan yhden hameen. Se oli roiskeläppämallia. Tosiasiassa

olin ensimmäisen talkooleirini ajan jonkinlainen hassu maskotti – vaikka tulkki minun piti oleman. Leirin aikana aloin etäisesti arvella, että sähkö ei synnykään niin, että vain napsautetaan katkaisijasta.

Konevitsa ry:n Lammin-kokouksessa tulkittessani en muistanut sen enempää esityslistaa venäjäksi kuin pöytäkirjaakaan. Lasten isän kuoleman jälkeen pyyhkiytyi koko kieli aivoistani vähäksi aikaa pois. Monta muutakin asiaa katosi. Kävin Kysillä neurologisissa tutkimuksissa tosin vasta sitten, kun olin ajanut kahden tulipunaisen Hiltityökalulaatikon päälle rakennusliikkeenme pihassa. Siinä vaiheessa epäiltiin aivoinfarktia. Näkökenttäpuutokset, sahalaidat ja muut filmikatkokset ovat tyyppillisiä yrittäjille. Meitä koetetaan niiden avulla pysäyttää.

Konevitsan kesinä aloin myös arvella, etten minä taida mikään ateisti ollakaan. Tottaan julistin joskus jonkin työleirin esittelyssä, että olen sekä ateisti että kommunisti. Nyt enää kommunisti. Tai oikeastaan vain sosialisti, mutta kotona kuulen jatkuvasti lapsiltani, että ovat täysin kyllästyneitä äidin kommunistitouhuihin. Olisi hiustenhalvomista, jos kävisin oikomaan, eikä lasteni kärsivällisyys todennäköisesti edes riittäisi kuuntelemaan luentoani. Monta kirjaa on tullut luettua ennen kuin aloin itsekin miettiä, että proletariaatin diktatuurilla uhkailu taitaa olla provokaatio. Marx sanoi sitä kannattavansa - mutta kun koko kysymys

kuului Saksan 1800-luvun sosiaalidemokraattien sisäiseen keskusteluun.

Kun opiskelin 1990-luvun lopussa avoimessa yliopistossa yleistä läntistä teologiaa, moni asia avautui kiinnostavalla tavalla. Samalla heräsi kapinamieli. Miksei meille ollut tätä ja tätäkään koulun uskontotunnilla kerrottu – tai rippikoulussa? Teologisten opintojeni jälkeen minusta tuli hetkeksi ortodoksinen päätoimittaja. Ohjenuorani oli se, että ihmisillä on oikeus tietää. Sen jälkeen huomasin olevani pikku hiljaa entinen päätoimittaja.

Kaikella on kuitenkin tarkoituksensa. Rakennusliike sai takaisin toimitusjohtajansa. Aina silloin tällöin uskon kriiseissäni luen uudestaan Kallistos Waren *Sisäistä valtakuntaa*. Toivoa on, sillä Ware sanoo, että Kirkossa tulee ensin Jumalanpalveluselämä ja sitten vasta opit sekä dogmit. Hallinnosta hän ei puhu mitään. *Niin oikeastaan! Eihän minulla mitään uskon kriisejä sitten uskoon pamahtamiseni ole ollut. Pikemminkin perättäisiä hallintojärjestelmän luottamuskriisejä!*

C. S. Lewisin *Ilon yllättämäkin* antoi toivoa. Narnia-kirjailija suhtautuu hellästi palkkyprelaattiin. Hänen mielestään on hyvä, jos on suntioita ja piispoja sekä mitä kaikkia niitä nyt onkaan.

Pia Valkonen

Athoksen Jumalanäidin ja Konevitsan Jumalanäidin lasi-ikonit Athos-Säätiön luostarikeskuksessa Lammilla. Kyllikki Susi 2000, 2014.

Pyhiinvaeltajan kertomus 1

”Tie kohti Jumalaa on aina kuoppainen”

Kuulin joskus 90-luvulla, että Konevitsan luostaria rakennetaan jälleen mm. suomalaisten talkoolaisten voimin. Siitä asti nimi Konevitsa on ollut minulle tuttu ja luostari on kiinnostanut minua. Viime talvena igumeni Aleksandr kävi palvelemaan meillä Joroisissa, minkä jälkeen päätös käydä luostarissa alkoi kypsyä.

Kesäkuun 2014 puolessa välissä lähdin mieheni Pekan kanssa mukaan ensimmäiselle yhteiselle pyhiinvaellusmatkalle. Mukanamme piti olla vielä yksi ortodoksisuudesta kiinnostunut ystävä, mutta hajamielisyyttään hän unohti, että Venäjälle tarvitaan viisumi. Ja kun meidän paperit olivat jo ennestään kunnossa, olimme epähuomiossa unohtaneet muistuttaa häntä. Joroisista lähdimme kahdestaan ja Lappeenrannassa liityimme Marja Rautavan ohjaamaan ryhmään. Ryhmän kuljettajana toimi Veikko Muuronen.

Matka rajan yli sujui ongelmitta ja kohta Viipurista Pietariin menevältä sileältä ja uudelta moottoritieltä käännyimme sivutielle kohti luostaria. Täytyy tunnustaa että monta kertaa tuli lapsuus mieleen, kun

Veikko puikkelehti valtaviin kuoppiin välissä tai ui syvien lammikoiden yli pikkubussillaan. Olen Neuvostoliiton lapsi ja isäni kanssa teimme monta autoretkeä pitkin maata. Sellaiset kuopat olivat pikemmin sääntö kuin poikkeus.

Lohdutin miestäni sanomalla että tie kohti Jumalaa on aina kuoppainen ja hyvän asian puolesta on hyvä myös edes vähän kärsiä.

Kun kaikki sisuksemme olivat saaneet asianmukaisen ravistuksen, saavuimme Jumalan avulla Vladimirskaajaan, jossa hetken odotimme kantosiipialusta Konevitsan saarelle.

Luulen että jo monta kertaa on kerrottu siitä hetkestä, kun luostarin pääkirkon kupolit ja risti alkavat näkyä puiden yli. Olen nähnyt monen luostarin kupolien tällä tavalla ilmestyvän taivaanrannalle. Se hetki on aina täynnä salaperäistä kauneutta. Toivoin sydämessäni, että tästä matkasta tulisi minulle hengellinen hyöty. Tosin, en osannut sanoa, mitä se olisi käytännössä.

Kun rantauduimme, vastaan tuli ystävällinen veli Ioann, joka vei meidät punaiseen hotelliin ja sanoi saaneensa igumenilta määräyksen tuoda meidät hänen luokseen.

Hotellissa käytiin pieni hupaisa keskustelu. Meille Suomesta tuleville pyhiinvaeltajille oli varattu huoneita, muttei otettu huomioon, että mukana oli yksi mies, siis aviomieheni. Hänelle ei löytynyt omaa huonetta. Vaikka luostarin säännöt edellyttävät miesten ja naisten asuvan erillään, jouduin tunnustamaan, etten ole valmis luopumaan miehestäni enkä jättämään häntä ulos, joten olkoon jo ennestään tutun tädin eli minun kanssa.

Sen jälkeen juoksimme kiireesti iltapalvelukseen kirkkoon. Ehtoopalveluksen ja akatistoksen jälkeen oli maittava ateria, yksinkertainen, mutta hyvä. Ennen ateriaa igumeni ilmoitti vakinaisille talkoolaisille, että huomenna alkaa paastonaika, joten syökää nyt juustoa ja munia. Mutta sitten lisäsi vanhan venäläisen sanonnan että "turha sitä on hengittää varastoon ennen kuolemaa" - että vaikka söisi munia ja juustoa tänään, huomenna se nälkä taas yllättää. Hymyilin näille kommenteille, muutenkin sille eläväiselle tavalle, jolla isä Aleksandr kommunikoi.

Aterian jälkeen me suomalaiset kokoonnuimme tervehtimään igumenia ja hän sanoi mitä toivoisi meidän tekevän luostarin hyväksi. Hän luetteli erilaisia tehtäviä kuten kirkon siivousta ja sitten kääntyi minun puoleen ja sanoi "ja sinulle tämä tekisi erityisen hyvää". Näin minut siunattiin kuuliaisuustehtävään.

Heti sen jälkeen isä Aleksandr vei minut ja mieheni kuuluisan UAZ-auton luokse ja sanoi minulle venäjäksi, että nyt minä vien sinut yhteen paikkaan, josta sinulle voi olla paljon hyötyä. Istuuduimme auton ja lähdimme kohti Kazanin skiittaa, josta minä en tietenkään vielä tiennyt muuta kuin mitä näin valokuvissa ja luin kirjasta.

Isä Varahiil pirskottaa.

Kazanin skiitassa vastaan tuli isä Varahiil, skeemaigumeni. Hän otti meidät ystävällisesti vastaan, tarjosi teetä, keskustelimme pitkään.

Seuraavana aamuna nousimme yhtä aikaa luostariväen kanssa ja menimme suoraan kirkkoon ensimmäiseen palvelukseen, joka alkaa klo 5.30. Olin henkisesti valmis pitkään palvelukseen, ehkä sen takia aika meni kuin siivillä ja parin kolmen tunnin kuluttua saatoin Pekkaa rannalle. Hän oli lähdössä Petroskoihin.

Palasin Kazanin skiitalle jatkamaan eilistä keskustelua isä Varahiilin kanssa. Keskustelimme taas pitkään, ja kun tulin takaisin luostariin, kuinka ollakaan: aamuateria oli jo ohi. Isä Varahiilin kanssa keskustelu oli niin tiivis, etten syönyt enkä juonut mitään, vaikka teetä taas oli tarjolla. Ajattelin että nyt vietän ainakin osan päivää niin kuin luostarissa kuuluu, niukasti.

Näillä ajatuksilla astuin taas kirkkoon, koska muistin isä Aleksandrin antaman tehtävän osallistua kirkon siivoukseen. Siellä oli

jo talkoolaiset Taina ja Eija täysillä töiden parissa. Hetken kuluttua sain isä Vladimiriltä rätit ja ryntäsin pesemään kiotat, ikonikaapit.

Olen jo aikaisemmin huomannut että kirkossa tuntuu niin hyvältä tehdä sellaiset työt, jotka eivät kiinnosta kotona olleenaan. En muista milloin olisin ollut näin iloisesti siivouspuuhissa, paljain käsin pesujauhetta sekoittamassa kylmään veteen, juoksemassa sangon kanssa ja heilumassa hatarien A-tikkaiden yläportailla epämukavassa pitkässä hameessa, jonka helma jäi koko ajan jalkojeni alle. Ja vieläpä täysin tyhjällä vatsalla. Mikään ei häirinnyt!

Myöhemmin samana päivänä kävin tutustumassa saareen ja toiseen skiittaan ja illal-

la oli luostarin "suurtapahtuma" - naisten sauna.

Matkan aikana kävin luostarin kirkon kaikissa palveluksissa ja liturgiassa myös ehtoollisella. Se oli henkisesti todella rikastuttava kokemus ja kaiken kruunasi hetki, kun veli Aleksij, joka avusti meitä naisia kirkon siivouksessa, toi minulle ison proskunan lahjaksi liturgian jälkeen lähtöpäivänä. Olen käynyt jo pyhiinvaellusmatkoilla aikaisemmin, mutta tämä taisi olla kaikista mieleenpainuvuin. Jos Jumala suo, ensi kesänä taas sinne!

Anastasia Injushina

Kazanin skiitta.

Pyhiinvaeltajan kertomus 2

Ensikertalaisena Konevitsassa

Näin ystäväni Facebook-sivuilla kuvia Konevitsasta ja tunsin heti, että minunkin on käytävä siellä. Toki jännitin kovasti, sillä en tuntenut ketään. Olin vain vaihtanut sähköpostia matkanjohtajan kanssa. Suurin osa ryhmästä tunsu toisensa ja oli käynyt Konevitsassa ennenkin, mutta joukossa oli myös ensikertalaisia kuten minä. Hyvässä hengessä kuitenkin lähdimme matkaan.

Alkuun istuin yksin ja kuuntelin iloista puheensorinaa bussissa. Matkan varrella bussiin tuli lisää väkeä. Eturivissä oli varattuna paikka tärkeälle henkilölle, ja mietin kuka se mahtaisi olla. Viimeisellä pysäkillä Rajahovissa näin iäkkään herran, jolla oli hyvät silmät ja lempeä katse. Minun ilokseni hän kysyi, voisiko istua viereeni. Matkamme jatkui todella mukavassa hengessä. Keskustelua, vitsailua ja naurua riitti. Herra toimi matkaoppaanani ja minä opetin hänelle, miten lausutaan venäjää. Maistelimi-

me hänen Viipurin torilta ostamiaan herkkuja, ja tunnelma menobussissa oli rento ja iloinen koko matkan. Olimme kuin yksi iso perhe.

Rajan jälkeen pidettiin yhteinen rukoushetki, ja tuntuikin siltä, että rukous meitä kantoi, sillä liikenteessä oli muutama tiukka paikka, mutta hyvin pääsimme ajoissa laiturille. Matka katamaraanilla oli vähän liiankin lyhyt, sillä emme kerinneet valmistautua kunnolla Konevitsaan saapumiseen. Itselläni oli toinenkin asia, joka oli alkanut askarruttaa mieltä. Huomasin bussissa vieruskaverinani istuneella herralla omituisen pyöreän hattulaatikon kädessä, ja pahat aavistukset alkoivat vaivata minua.

Meidän joukkoomme oli laiturilla liittynyt kaksi Uuden Valamon munkkia ja arkki-mandriitta Sergei. Osa ryhmästä meni pyytämään siunausta Sergeiltä. Rohkaistuin

itsekin ja näin, miten hyväksyvästi vieruskaverini nyökkäsi. Se oli niin arvokas ele, että tajusin olevani pahassa pulassa ja aloin nopeasti miettiä, mitä matkalla oikein tuli sanottua. Meinasin pyörtyä. Vierustoverini olikin tärkeä henkilö: isä Leo V.

Päivä oli ollut kaunis, ja luostarin näkeminen oli siirtänyt ajatuksiani toisaalle. Siistissä puisessa Punaisessa hotellissa oli huone, jossa oli kolmelle tilaa juuri ja juuri. Se herätti muistoja lapsuudesta, ja silloin huomasin, miten paljon turhaa elämässäni on nykyään. Ilman mukavuuksiakin on pärjätty vallan hyvin. Sänkyä täytyy kuitenkin kehua, sillä niin makoisia unia en ollut nukkunut pitkään aikaan.

Aamu- ja iltapesut näinä kuumina päivinä hoidettiin Laatokan järvessä. Varsinkin kello kuuden aamu-uinnit järvessä koin kovin siunaaviksi. Silloin valtava kiitollisuus ja liikuttunut mieli valtasivat minut. Itkin ilosta ja kiitin Jumalaa tästä saaresta, luostarista, matkasta ja Jumalan rakkaudesta.

Ensimmäisenä aamuna, kun olin menossa uimaan, ovien edessä seisoivat hevonnen. Rapputtaessani sitä kuulin jonkun sanovan ikkunasta, että tuliainenkin kelpaisi hepalle. Muistin, että minulla oli jäljellä pari matkan varrelta ostettua perunapiirakkaa, ja juoksin ylös hakemaan niitä. Minua harmitti, että olin kuvannut edellisenä iltana niin paljon, että kamerani akku oli tyhjä. Sen sai ladattua vasta kello yhdeksän jälkeen, kun sähkötkä tulivat. Onneksi ryhmästä joku sai kuitenkin napattua ihanan kuvan hevosesta. Myöhemmin sain kuulla luostarin äidiltä Helena Pavinskijlta, että hevosta ei saisi syöttää, mutta se oli jo myöhäistä.

Meidän huoneessamme oli todella hyvä yhteishenki, ja toisesta huoneen naisesta tulikin ystäväni. Toinen oli tullut miehensä kanssa ja vietti suuren osan ajasta hänen kanssaan. Yhteiset iltatuokiot olivat kivoja.

En tiedä, osaisinko kertoa, mitä tunsin, kun osallistuin jumalanpalveluksiin luostarin

kirkossa. Ehkä kunnioitusta, arkuutta ja riemua, pyhyyttä ja yksinkertaisuutta, iloa ja kyyneliä, kuria ja vapautta.

Pääsin osallistumaan pyhälle ehtoolliselle kaksikin kertaa ja kävin ripittäytymässä isä Leolle, enkä enää ujostellut. Tunsin hänen olevan minulle kuin oikea isä. Olin hänestä jopa vähän huolissani, sillä oli niin kuuma ja hän vaikutti fyysisesti melko hauraalta. Hoitaja on aina hoitaja, lomallakin.

Luostarin veljistö oli todella värikästä igumeni Aleksandrista lähtien. Hän oli iso, nopea ja täynnä johtajan auktoriteettia ja rakkautta. Hän toimi maalaisjärjen mukaan ja käytti värikkäitä ilmaisuja. Apulaisjohtaja oli hyvin koulututtunut ja sivistynyt veli, joka osasi lennosta kertoa minulle ikonista, jossa oli harvinaisia eläinten kuvia.

Kaikkein värikkäin persoona oli veli Diodor, joka diakonina avusti liturgiassa. Hänen ilmeensä ja eleensä olivat niin vaikuttavia, että vieläkin muistan hänet hymy huulella. Hänen ansiostaan koimme paljon iloisia hetkiä ystäväni Maritan kanssa. Oli pakko pyytää veli Diodor kanssamme yhteiskuviin.

Kun kävimme kirkossa ystäväni kanssa ja sytytimme kynttilöitä ikonien edessä, eräs säästeliäs munkki tuohtuneena sammutteli niitä selittäen niiden palavan loppuun ennen liturgian alkamista. Muistan, kun ristinsäätöaikana livahdin ihaillemaan ihania ruusuja Kazanin skiitan takapihalla olevaan puutarhaan. Kukat olivat aivan upeita.

Paljon muitakin ihania ja hauskoja muistoja mahtui kolmeen päivään, jotka kuluivat aivan liian nopeasti. Osa sydäntäni jäi Konevitsaan. Siellä olisi paljon töitä, ja minun tekisi mieli päästä osallistumaan ja auttamaan. Paluumatkalla oli aika hiljaista, sillä ajatukset olivat vielä luostarissa. Ryhmästä oli tullut aika tiivis, ja eron hetken ollessa lähellä mietin, milloin tapaisimme seuraavan kerran.

Lilia Vesterinen

Veljiä, sisaria, isiä.

Luostarin hevonen ja kissakin muistavat hyväntekijäänsä – vastoin luostarin sääntöjä.

Konevitsa-kvartetti lauloi Viipurin hiippakunnan luentoviikonvaihteen avajaisissa.

Konevitsa tuli vaikuttaneeksi Pokrovan seurakunnan syntyyn Viipurissa ja Helsingissä

Viipurin hiippakunnan kasvatusasioiden toimikunta järjesti Arkkienkeli Mikaelille omistetun luentosarjan 22.-23. marraskuuta. Luennoille osallistui erityisesti Viipurin alueen opettajia.

Luentoja pidettiin pääasiassa Pyhän Eliaan kirkon ajanmukaisissa tiloissa mutta myös Viipurin linnassa ja Koulu numero 1:ssä. Järjestelyistä vastasi Pyhän Eliaan seurakunnan kirkkoherra **Igor Aksjanov**.

Pietarin Hengellisen akatemian opettaja **M.V. Shkarovskin** luennossa Pokrovan seurakunnan vaiheista Viipurissa ja Helsingissä tuli esiin, miten Konevitsan luostari välillisesti vaikutti vanhaan ajanlaskuun ja kirkkoslaaviin pitäytyvän Pokrovan seurakunnan syntyyn.

Seurakunnan perustajiin kuulunut kauppiaanrouva ja sittemmin nunna Anna Dmitrievna Pugina (1866-1950) teki vuonna 1925 pyhiinvaelluksen Konevitsaan ja sai siellä ajatuksen avata omassa kodissaan Luostarinkadulla yksityisen kirkon.

Pokrovan seurakunnan rekisteröityminen hyväksyttiin 23.12.1926, mitä pidetään seurakunnan syntymäpäivänä. Isä Grigori

Svetlovski (1872-1948) toimitti ensimmäisen liturgian kirkossa 2.1.1927, kun hän asetti antiminssin sen alttarille osoitukseksi piispan myöntämästä luvasta toimittaa kirkossa jumalanpalveluksia. Antiminssin oli antanut Konevitsaan karkotettu arkkipiispa Serafim.

Anna Puginan omistama puutalo sijaitsi silloisella Luostarinkadulla, mutta talo paloi sodan aikana. Nyt tontilla osoitteessa Viipurinkatu 22 on uudistalo.

Yhä arkistokäytössä toimivasta Viipurin maakunta-arkistosta ei löydy paljonkaan Konevitsaan liittyvää aineistoa. Merkittävimpiä niistä ovat luettelo munkeista ja noviiseista vuodesta 1834 sekä kertomukset luostarin tilasta vuodesta 1916 ja taloudesta vuodesta 1916 - kaikkiaan vain kuusi kansiota, kertoi **S.E. Krasnotsvetova**.

Arkkienkeli Mikaelin luentoviikonvaihte järjestettiin nyt toisen kerran. Isä Igor Aksjanov toivottaa ensi marraskuun luennoille tervetulleiksi suomalaiset tutkijat, opettajat ja kirkkojen edustajat.

Heikki Jääskeläinen

Igumeni Mavrik keskustelemassa everstiluutnantti Nordlundin ja majuri Ojanteen kanssa Konevitsan valtauksen ensimmäisenä vuosipäivänä 25.9.1942. SA-INT-kuva.

Sodanaikaisia Konevitsa-kuvia Internetissä

Maanpuolustuskorkeakoulun ylläpitämä SA-kuvagalleria avattiin huhtikuussa 2013 ja kuvia siihen on lisätty jatkuvasti. Nyt katsottavissa ja ladattavissa on 170 000 valokuvaa sekä lisäksi videoituja uutiskatsauksia sotavuosilta 1939-1945. Hakusanalla Konevitsa löytyy 247 valokuvaa ja hakusanalla Sortanlahti 241 kuvaa.

Konevitsa-kuvissa kuvataan pääasiassa suomalaisten sotilaiden elämää saarella vartiotehtävissä, heinätöissä ja vapaa-ajalla hiihtokilpailuineen. Kuvat esittävät myös sodan ja välirauhan ajan tuhoja.

Vuosien 1942 ja 1943 kuvissa esiintyvät myös munkit Adrian, Feofan, Maxim ja noviisi Peskov työtehtävissään mm. kaali-maalla. Igumeni Mavrik osallistui kuvien mukaan Konevitsan takaisinvaltauksen ensimmäisen muistopäivän viettoon 25.9.1942.

SA-galleriasta ei löydy Konevitsa-kuvia talvisodan ajalta eikä jatkosodan viime vaiheista.

Sortanlahden kuvat esittävät pääasiassa italialaisia torpedovenemiehiä sekä suomalaisia ja saksalaisia sotilaita. Mielenkiintoisinta niissä ovat silloiset maisemat.

Kuvien kuvatekstit ovat varsin niukat eivätkä ortodoksiset termit ole aina olleet TK-miehillä hallinnassa. Kuvat on ajoitettu tarkasti. Kuvaajina olivat ns. TK-kuvaajat päämajan tiedotuskompaniasta.

Kuvagalleriassa vierailevat voivat kommentoida kuvia ja tehdä niiden kuvateksteihin lisäyksiä, tarkennuksia ja korjauksia. Ylläpito ottaa tarkistetut palautteet huomioon palvelua kehittäessään.

Kuvien koko on noin 4 megatavua ja ne voi tallentaa omalle päätteelleen täydessä koossaan. Kuvia saa käyttää ja julkaista vapaasti. Kuvia julkaistaessa on kuvaläheteeksi ilmoitettava SA-kuva.

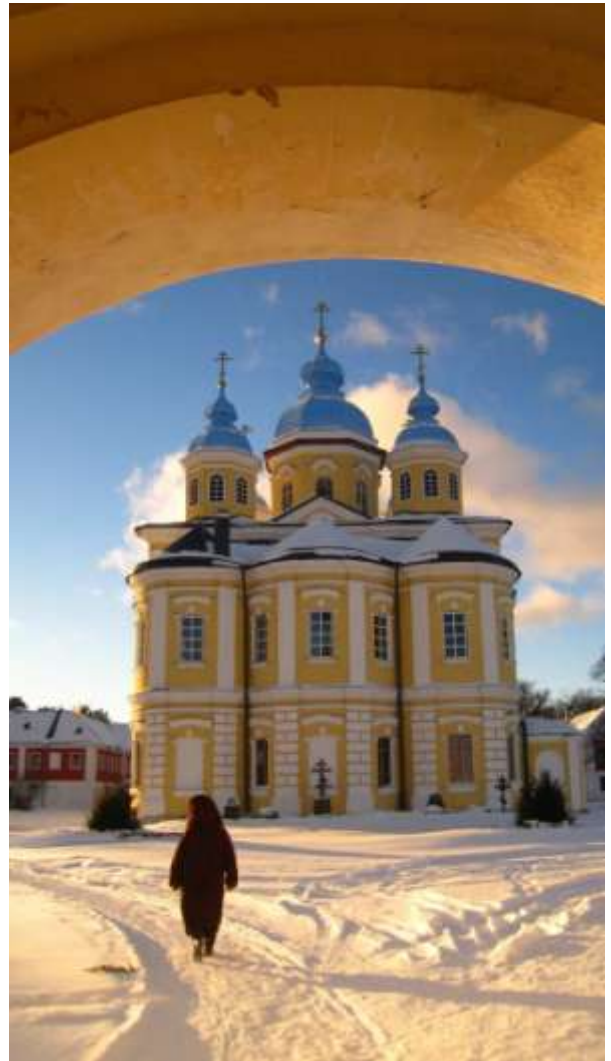
Kuvapalvelun osoite on <http://sa-kuva.fi>.

Heikki Jääskeläinen

Konevitsan talvea 1942 ja 2014

Kuvat Anna Voskresenskaja ja SA-kuva

Piispa Nazarij

PYHITTÄJÄ ARSENI KONEVITSALAISEN IHMEIDENTEKIJÄN PYHÄINJÄÄNNÖS- TEN LÖYTÄMINEN KONEVITSAN LUOSTARISSA

Arkkimandriitta Sergei ja isä Leo Iltola toimittavat Pyhittäjä Arsenin akatistosta 21.7.2014.

Vuoden 1991 syksyllä teimme päätöksen valmistaa pyhittäjä Arsenin muistoarkun ja asettaa se entiselle paikalle. Muistoarkku päätettiin valmistaa omin voimin luostaris- sa. Arkun paikka oli tiedossa monien Konevitsan luostaria koskevien kirjoitusten perusteella, ja onhan Pyhittäjän elämäkerrassakin viittaus siihen. Ainoana haluna oli merkitä tällä symbolisella muistoarkulla Pyhittäjän hautapaikka.

Vuoden 1991 marraskuun viidentenä me avasimme alakirkossa lattian ulko-ovesta vasemmalla puolella, juuri siinä, missä kirjoitusten mukaan aikaisemmin oli muistoarkku. Lattiaa oli leiketty tällä kohdalla ja täytetty laudoin. Sen alta löytyi kasa roskia ja kaikkea sopimatonta. Kaikkialla oli selviä hävityksen jälkiä. On vaikeata välittää, mitä siellä näimme ja mitä silloin tunsimme... Aloimme raivaamaan paikkaa, ja melkein heti vastaan tuli luurangon osia, särkyneen

arkun paloja. On vaikeata uskoa, mutta tältä lattian alla olevalta paikalta veimme kolme kuorma-autollista roskia pois! Kaikki tämä synnytti hämmennystä. Miksi jonkun piti kasata sinne roskia ja kaikkea sopimattonta? Tällekin löytyivät omat selityksensä.

Kaikki alkoi kauan aikaa sitten, 16. vuosisadan lopussa, ruotsalaisten ensimmäisen hyökkäyksen aikana vuonna 1573. Silloin veljestö joutui ensimmäisen kerran jättämään saaren ja yhdessä pyhittäjä Arsenin Athosvuorelta tuodun Pyhän Vuoren (Konevitsalaisen) Jumalanäidin ikonin kanssa muuttamaan kuudeksitoista vuodeksi Derjanizan luostariin. Pyhittäjä Arsenin pyhänjäännökset jäivät saarelle: Veljestö siirsi ne hänen vuoden 1447 hautapaikastaan ja piilotti maan uumeniin.

Siitä lähtien, näiden 400 vuoden aikana, veljestö joutui jättämään saaren vielä kaksi kertaa vieden mukanaan ihmeitätekevän Jumalanäidin ikonin. Ensimmäisen kerran veljestö joutui lähtemään vuonna 1610 Stolbovan rauhan ehtojen mukaisesti 108:ksi vuodeksi ja toisen kerran vuonna 1940 50:ksi vuodeksi. Kuitenkin Pyhittäjän pyhänjäännökset koko tämän ajan olivat saarella. Kun saari oli Suomen aluetta, 1930-luvulla, igumeni Mavrikin aikana yritettiin löytää Pyhittäjän pyhänjäännökset. Igumeni ja kaksi munkkia tekivät aukon kirkon ulkoseinään, missä heidän laskelmiansa mukaan olivat pyhänjäännökset, ja pääsivät kellarikerrokseen. Siellä he löysivät kaksi luurankoa maatuneissa arkuissa. Neuvoteltuaan, he päättivät, että pidempi luuranko kuului pyhittäjä Arsenille ja lyhyempi hänen oppilaalleen Johannekselle. He siirsivät luurangot uusiin arkkuihin ja muurasivat aukon, päätellen, että olivat löytäneet Pyhittäjän pyhänjäännökset.¹⁾

Mavrikij ja hänen kumppaninsa olivat haudanneet kirkon kellarikerrokseen kahden vanhuksen jäännökset kahdessa arkussa, jotka oli valmistettu 1930-luvulla. Tämä tieto oli peräisin toiselta «jälleen-

hautaamiseen» osallistuneelta mukanaolijalta.

Työmme aivan alkuvaiheesta alkaen me aloimme iltapravilon, iltarukousten, yhteydessä lukemaan kanonia Pyhittäjälle, ja joka aamu toimitimme veljestön rukouspalveluksen sekä joka keskiviikkoilta luimme akatistoksen pyhittäjä Arsenille. Keskeytin raivaustyön ja vuoden 1991 marraskuun 12 päivänä esitin Pietarin ja Laatokan metropoliitta Johannekselle (Snytshev) raportin. Marraskuun 18 päivänä sain vastauksen siunauksella olla pysäyttämättä raivaustyötä. Me jatkoimme kaivauksia.

Työtä teimme erikoisella tarkkuudella. Käsin seuloimme kaikki roskat, ettei yksikään osanen häviäisi. Vastaan alkoi tulla hienoja veistettyjä ja kultauksen jäännöksiä omavia arkun paloja, vanhoja tinakoristeita... Löytömme eivät edes ensi silmäyksellä vastanneet igumeni Mavrikin väittämää. Hienosti koristellut veistokset kultauksineen arkun jäännöksissä, tinakoristeet - kaikki tämä ei missään tapauksessa voinut olla tehty igumeni Mavrikin johtajakaudella. Kun me pääsimme käsiksi hautakammioon, joka oli ympäröity vanhoilla, isoilla poltetuilla tiilillä (leveys noin 90 cm) ja jonka pohjalla löysimme lahonneen kullalla ja hopealla ommellun peitteen jäännökset, epäilyimme muuttuivat varmuudeksi, että Jumala oli suonut meidän löytää pyhittäjä Arsenin pyhänjäännökset. Tavallisia munkkeja ei haudata tällä tavalla. Hautakammio oli 2,5 m syvä. Aikaisemmin sen päällä oli iso musta kivi, joka kätki haudan ja josta oli jäänyt kammion kulmiin sikin sokin heitettyt palat. Koko syvyydeltään hautakammio oli täynnä roskaa. Kaikki sekaisin ja kaiken seassa peitteen jäännökset, luurangon osat, johon oli tarttunut kultalankoja, veistetyn arkun rikottuja osia. Kaikkiällä näkyi häväistyksen jälkiä.

Arkeologian Instituutin arkeologien retkikunta vuonna 1996 oli tarkalleen määritellyt, että on löydetty 16. vuosisadan hautakammio. Siitä seuraa, että se on juuri se,

Pyhittäjän pyhainjäännösten ensimmäinen hautapaikka ruotsalaisten hyökkäysten aikana 16. vuosisadan lopussa. Häväistyksen ajan me määrittelemme itse niiden lehtien perusteella, jotka löysimme kaivausten aikana, se ajoittuu vuosille 1961-62. Näin ollen igumeni Mavrikin todistus, että hän oli löytänyt pyhainjäännökset, ei saanut vahvistusta: ei ollut mitään merkkejä kahdesta 1930-luvulla valmistetusta arkusta, ei löytynyt niiden jäännöksiä ei hautakammion päältä, ei itse kammioista. Oletettavasti igumeni Mavrikij oli löytänyt luostarin kahden vanhuksen päällehautauksen paljon myöhemmältä ajalta. Me kokosimme kaikki Pyhittäjän pyhainjäännösosat ja asetimme ne uuteen muistoarkkuun, jonka teimme luostarissamme, joka on kolmasti ylösnousut 16., 18. ja 20. vuosisadan lopussa pyhittäjä Arsenin rukousten voimin. Itse Pietarin ja Laatokan metropoliitta Johannes (Snytshev) toimitti rukoushetken Pyhittäjän pyhainjäännösten äärellä.

Hautakammion roskat me myöskin hautasimme luostarin alueelle, koska niihin saattoi jäädä pyhiä pyhainjäännösten osasia. Mitään epäilyjä pyhainjäännösten aitoudesta ei enää ollut, mutta siitä huolimatta myöhemmin meille avautui mahdollisuus suorittaa löydettyjen jäännösten asiantuntijoiden tutkimus erittäin korkealla tieteellisellä tasolla. Asiantuntijoiden tutkimus vahvisti pyhien pyhainjäännösten aitouden niille, jotka epäilivät silloin tai tulevat epäilemään myöhemmin. Tällaisia "tiedonhaluisia" löytyy aina, etenkin, kun usko ja hurskaus vähenevät, mitä on nytkin havaittavissa.

Tällä tavalla Herramme Jeesuksen Kristuksen ja Jumalanäidin armosta me löysimme pyhittäjä Arseni Konevitsalaisen ihmeiden tekijän pyhainjäännökset.

Ensimmäistä muistoarkkua varten meillä on kaksi muistoarkun peitettä. Ensimmäisen ovat käsityönä koruompeluna valmistaneet pietarilaiset naiset. He yrittivät tehdä sen niin, että se muistuttaisi vuoden 1551 peitettä, jota säilytetään Ortodoksisessa kirkkomuseossa Kuopiossa Suomessa. Pyhittäjän kasvot koruommellussa peitteessä onnistuivat hyvin. Toisen peitteen kirjaili eräs Ruotsissa asuva kreikatar.

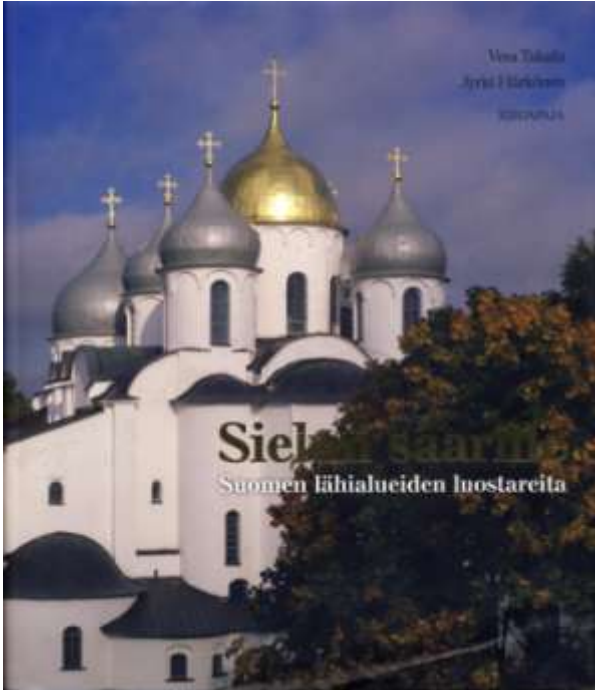
Vuonna 1998 pyhittäjä Arseni Konevitsalaisen muistopäiväksi veistettiin Pietarissa mahongista käsityönä uusi puinen muistoarkku. Sen kansi on tarkka kopio hopeisesta muistoarkusta, joka on Ortodoksisessa kirkkomuseossa Kuopiossa. Luostarilla ei ollut varoja, että olisimme voineet tehdä uuden muistoarkun hopeasta, mutta me valitsimme kalliin mahongin, jotta se muistuttaisi vuonna 1817 valmistettua hopeista ja jotta Pyhittäjän hautapaikka saisi hiukan arvoisemman ulkonäön.

Vuonna 2008 muistoarkun ylle asetettiin myös käsityönä veistetty puinen katos sen vanhan katoksen mallin mukaan, joka muinaisina aikoina koristi muistoarkkua ja joka on hävinnyt.

- 1) Kts. Bertash A., Arseni, pappismunkki. "Konevitsan luostari Suomen ortodoksisen kirkon yhteydessä. Konevitsan Jumalanäidin syntymän luostarin kuusi vuosisataa". Konevitsan luostari, 1993. Sivun 34.

Suomennos: Helena Pavinskij

Lähde luostarikierrokselle

Vesa Takala ja Jyrki Härkönen. Sielun saarille. Suomen lähialueiden luostareita. Kirjapaja 2014. Ovh 37,90.

Kyllä, siellä se on kirjassa meille niin tärkeä ja rakas Konevitsan luostari. Laatokka koko aukeaman kuvana, ja saari siintää – ja kun oikein tarkkaan katsoo – luostarin kupolitkin juuri sellaisina kuin ne menomatkan innossamme ja pois lähdön haikeudessa näemme. Erityistä on, että Konevitsa on ainoa luostari, mikä esitellään kuvissa talviasussa. Mutta kovin on tekstiosuus lyhyt ja historian ydinkohtiin pitäytyvä. Onneksi Konevitsan ystävät tiedämme ja olemme kokeneet tähtitieteellisesti enemmän rakkaasta luostaristamme.

Samalla kun lukee tekstejä ja katsoo kuvia Novgorodin ja lähialueen luostareista, huomaa niistä ilokseen tärkeän linkin Konevitsaan. Edellisessä jäsentiedotteessa (2/14) on mielenkiintoisia kirjoituksia yhdistyksen laajennetun hallituksen viime keväiseltä

vierailulta em. alueelle. Ryhmä kiersi siellä pyhittäjä Arseni Konevitsalaisen nuoruuden ja Konevitsan luostarin evakkokausien historiallisilla paikoilla. Suosittelen näiden lukemista rinnakkain!

Kirjan esipuhe ja sitä seuraavat neljä täydentävää lukua ovat erinomainen katsaus luostarilaitoksen historiaan. Matkanjohtajille, ammattilaisille ja harrastajille, kirja on hieno taustatuki työhön. Luostareissa ryhmän mukana vieraileville se on mainio tietopaketti sekä ennen matkaa että kertauksena matkan jälkeen. Kuinka monen huonojalkaisen turistin eli pyhiinvaeltajan olonkaan nähnyt jättäytyvän pois matkanjohtajan tai luostarin edustajan vetämältä kierrokselta, ja jäävän odottelemaan kahvioon tai ulos penkille.

Niin kauniita kuin maisema- ja luostarikuvat ovatkin, ilahduttavinta on, että lähes puolessa kuvista on ihmisiä toimissaan tai harjoitusta harjoittamassa. Ihminen kuvissa tuo uskon ja luostarin toiminnan eläväksi. Erietyisesti ne kolmisen luostaria, joiden esittelyyn on saatu kuviin ja kuvateksteihin jopa nimeltä mainitut henkilöt, jäävät parhaiten mieleen. Lukija näkee että kirjoittajalla ja kuvaajalla on luostarista omakohtainen kokemus, eivätkä he vain toista olemassa olevaa historian kirjoitusta.

”Sielun saarille” esittelee kuitenkin melko suppean otoksen Suomen lähialueiden luostareista sekä Kizhin kirkot. Valintakriteerien perustelut ovat kyllä jotenkin järkeenkäyvät. Jos tarkkoja ollaan, useista näistä luostareista on jo julkaistuina kirja tai useampikin. Tämä kirja kyllä tulee olemaan yksi helmi niiden rinnalla, ja sen vuoksi hyvä valinta vaikka lahjakirjaksi erilaisiin tilanteisiin. Lukijoita kiinnostaisivat myös ne monet kirjasta pois jätetyt luostarit tai niiden rauniopaikat, joista kirjoittajilla mahdoli-

sesti on tietoa kerättynä. Perään vain maininnat tavoitettavuudesta ynnä muusta. Sirpaletietoa niistä olemme saattaneet lukeakin erilaisista artikkeleista esim. Karjala-, Aamun Koitto-, Ikonimaalari- ym. lehdissä. Mutta ne ovat nyt päätyneet joko paperikeräykseen tai kirjaston kätköihin.

Vielä pykälää korkeammalle tasolle kirja olisi noussut, jos kirjoittajat olisivat hemmotelleet meitä parilla mielestäni tärkeällä asialla, nimittäin internetosoitteilla ja kirjallisuusluettelolla. Ne olisivat olleet päivitysnyky aikaan. Internetosoitteita on, mutta kaikilla ei ole taitoa tai aikaa niitä etsiä.

Esimerkiksi Konevitsalla on kaksi, suomalainen ja venäläinen, ja Kizhillä myös hienot sivut. Kielellä ei ole väliä, jo kuvat kertoisivat paljon. Kirjallisuusluettelo olisi varmasti tarjonnut hyviä ahaa-elämyksiä ja lisäkäyntejä kirjastoon.

"Pääsisinpä pian vanhaksi ukoksi ja istumaan kesäiltoina penkille luostarin portin pieleen." A. Tsehov.

Reetta Kopsa

MITEN KONEVITSA RY:N JÄSENEKSI?

Yhdistyksen jäseniksi voivat liittyä yksityishenkilöt ja yritykset, seurakunnat ja yhdistykset, jotka haluavat edistää Konevitsa ry:n tarkoitusta sekä auttaa luostaria. Yhdistykseen voivat liittyä muutkin kuin ortodoksisen kirkon jäsenet.

Halutessasi liittyä maksa yhdistyksen jäsenmaksu Konevitsa ry:n tilille Nordea **FI32 2401 1800 0138 97**. Tilille voi osoittaa myös lahjoituksia luostarille.

Kirjoita viestikenttään nimesi, osoitteesi ja maksun aihe. Voit ilmoittautua jäseneksi myös osoitteessa <http://www.konevitsary.fi/lomake.html?id=3> . Siis yhdistyksemme kotisivuilta.

Vuonna 2014 jäsenmaksut ovat:
henkilöjäsen 20,- euroa/vuosi
ainaisjäsen 300,- euroa
yhteisöjäsenmaksu 85,- euroa (mm. yritykset, seurakunnat, yhdistykset)

JÄSENTIEDOTE 1/2015

Seuraavaan tiedotteeseen otamme mielellämme juttuja Konevitsaan liittyvistä aiheista ja kokemuksista 15.2. mennessä osoitteeseen heijaa@saunalahti.fi .

KUN MUUTATTE

Hyvät Konevitsan ystävät, ilmoittakaa yhdistyksen sihteerille uusi osoitteenne jäsen-tiedotteen postittamista ja muuta yhteydenpitoa varten.

KONEVITSA RY:N SÄÄNNÖT

1 § NIMI JA KOTIPAIKKA

Yhdistyksen nimi on KONEVITSA r.y. ja kotipaikka Helsinki.

2 § TARKOITUS JA TOIMINTAMUODOT

Yhdistyksen tarkoitus on aatteellisesti ja taloudellisesti tukea Konevitsan luostarin aineellista ja henkistä elämää sekä tulevaa kehitystä. Toiminta tapahtuu luostarin kanssa yhteistyössä, Karjalan ja koko Suomen arkkipiispan ja Pietarin ja Laatokan metropolin siunauksella.

Tarkoituksensa toteuttamiseksi yhdistys järjestää jäsenilleen luostariin pyhiinvaellus- ja y.m. matkoja sekä kehittää tähän liittyvää palvelutoimintaa saarella. Lisäksi yhdistys yhdessä luostarin kanssa järjestää jäsenilleen kursseja, vapaaehtoisuuteen perustuvia tutkimus- ja työleirejä sekä on mukana kehittämässä luostariin peruselinkeino toimintaa ym. tuotantoa saarella.

Toimintansa tukemiseksi yhdistys voi ottaa vastaan avustuksia, lahjoituksia, testamentteja, toimeenpanna rahankeräyksiä, myyjäisiä ja arpajaisia, hankittuaan asianomaisen luvan, sekä harjoittaa tiedotus- ja julkaisutoimintaa luostaritradiation ja pyhiinvaellustietouden edistämiseksi myös yhteistyössä vastaavien muiden järjestöjen kanssa.

Yhdistyksellä voi olla toimintaansa varten tarpeellista kiinteätä omaisuutta.

3 § JÄSENET

Yhdistyksen jäseniksi voivat liittyä yksityishenkilöt ja oikeuskelpoiset yhteisöt ja yhdistykset. Yhdistyksen jäsenistä yksi kolmasosa (1/3) saa olla ulkomaalaisia. Yhdistyksen jäsenet hyväksyy hallitus. Hallitus voi erottaa yhdistyslain 14 §:n perusteella jäsenen yhdistyksestä. Vastaavasti voi myös jäsen erota yhdistyksestä.

Kunniajäsenikseen yhdistys voi vuosikokouksessa tehdyllä päätöksellä kutsua toimintaansa ansiokkaasti edistäneitä henkilöitä. Kunniajäsen ehdokkaan tai -ehdokkaat vuosikokoukselle esittää hallitus.

Jäsenten tulee suorittaa yhdistykselle vuotuinen jäsenmaksu, jonka suuruus määrätään vuosikokouksessa.

Yhdistyksen kokouksissa on kaikilla jäsenmaksunsa kokoukseen mennessä suorittaneilla jäsenillä yhtäläinen äänioikeus.

Yhdistyksellä voi olla paikallisia alaosastoja.

4 § HALLITUS

Yhdistyksen hallitukseen kuuluu puheenjohtaja ja kuusi (6) jäsentä. Hallituksen jäsenten toimikausi on kaksi (2) vuotta niin, että kolme (3) jäsentä on vuosittain erovuorossa.

Hallitukseen kuuluu varsinaisten jäsenten lisäksi Konevitsan luostarin varajohtaja itse oikeutettuna. Varajohtajalla on hallituksen kokouksissa puheoikeus.

Hallitus valitsee keskuudestaan vuodeksi kerrallaan varapuheenjohtajan. Samoin hallitus valitsee vuodeksi kerrallaan sihteerin ja taloudenhoitajan sekä muut tarpeelliset toimihenkilöt, jotka voivat olla hallituksen ulkopuolelta. Hallitus voi myös asettaa juoksevia asioita hoitamaan keskuudestaan työvaliokunnan.

Hallituksen kutsuu koolle joko puheenjohtaja tai tarvittaessa varapuheenjohtaja kirjallisesti vähintään neljätoista (14) vuorokautta ennen kokousta.

Hallitus on päätösvaltainen, kun puheenjohtaja tai varapuheenjohtaja ja kolme (3) jäsentä on paikalla.

Äänten mennessä tasan, ratkaisee puheenjohtajan ääni, paitsi henkilövaaleissa arpa.

5 § NIMENKIRJOITUS

Yhdistyksen nimen kirjoittaa puheenjohtaja yksin tai varapuheenjohtaja sihteerin kanssa.

6 § TILIT

Yhdistyksen tilikausi on kalenterivuosi. Yhdistyksen tilinpäätös ja toimintakertomus on jätettävä tilintarkastajille viimeistään neljätoista (14) päivää ennen vuosi-kokousta.

7 § YHDISTYKSEN KOKOUKSET

Yhdistyksen vuosikokous pidetään vuosittain hallituksen määräämänä päivänä ennen maaliskuun loppua.

Yhdistyksen kokoukset kutsuu koolle hallitus. Kokouskutsu on toimitettava viimeistään neljätoista (14) päivää ennen kokousta joko lähettämällä kutsu kirjallisena kullekin jäsenelle tai ilmoituksella hallituksen määräämissä lehdistä.

Ylimääräinen kokous pidetään, kun hallitus katsoo sen tarpeelliseksi tai vähintään kymmenes (1/10) osa yhdistyksen jäsenistä sitä hallitukselta kirjallisesti pyytää ilmoitetun asian käsittelyä varten. 1

Kokous on pidettävä kuudenkymmenen (60) päivän kuluessa pyynnön esittämisestä.

Päätökset yhdistyksen kokouksissa tehdään yksinkertaisella äänten enemmistöllä.

8 § VUOSIKOKOUS

Vuosikokouksessa käsitellään seuraavat asiat.

- 1) kokouksen avaus
- 2) kokouksen laillisuus ja päätösvaltaisuus
- 3) valitaan kokouksella puheenjohtaja, sihteeri ja kaksi pöytäkirjantarkistajaa
- 4) hyväksytään esityslista
- 5) esitellään yhdistyksen kuluneen vuoden toimintakertomus
- 6) esitellään yhdistyksen kuluneen vuoden tilikertomus ja tilinpäätös
- 7) kuullaan tilintarkastajien lausunto

- 8) vahvistetaan tilinpäätös
- 9) päätetään vastuuvapaudesta
- 10) hyväksytään kuluvan vuoden toimintasuunnitelma
- 11) päätetään jäsenmaksun suuruudesta
- 12) hyväksytään kuluvan vuoden talousarvio
- 13) päätetään kunniajäsenistä
- 14) valitaan yhdistyksen puheenjohtaja, joka toimii hallituksen puheenjohtajana
- 15) valitaan hallituksen jäsenet erovuoroisten kolmen (3) tilalle
- 16) valitaan yksi (1) tilintarkastaja ja hänelle varamies
- 17) käsitellään muut hallituksen tai jäsenien esittämät asiat
- 18) kokouksen päätös

Jäsenien kokouksissa esittämät asiat voidaan ottaa niissä käsiteltäviksi, ei kuitenkaan päätettäväksi. Jos jäsen haluaa jonkin asian yhdistyksen kokoukseen päätettäväksi, tekköön kirjallisen esityksen hallitukselle niin hyvissä ajoin ennen kokousta, että hallitus ehtii määrittellä kantansa siihen.

9 § SÄÄNTÖJEN MUUTTAMINEN

Sääntöjen muuttamiseen tarvitaan kolme neljäsosa (3/4) äänten enemmistö.

10 § YHDISTYKSEN PURKAMINEN

Yhdistyksen purkamiseen tarvitaan kolme neljäsosa (3/4) äänten enemmistö.

Jos yhdistys purkautuu, on sen varat käytettävä yhdistyksen tarkoitusta tai sitä lähinnä palvelevan toiminnan hyväksi purkautumisesta päättäneen kokouksen päätöksen mukaan.

KONEVITSA RY:N SÄÄNTÖMÄÄRÄINEN VUOSIKOKOUS

lauantaina 7. helmikuuta 2015 klo 13

Helsingin ortodoksisen seurakunnan seurakuntasalissa,
Unioninkatu 39 (sisäänkäynti sisäpihalta)

Kokouksessa käsitellään sääntömääräiset asiat.

Vuosikokousesitelmän pitää fil.tri, dosentti
Tellervo Krogerus aiheenaan

Konevitsan evakuointi maaliskuussa 1940

Tellervo Krogerus käsittelee aihetta arkistoaineiston
ja perheessä säilyneen tietämyksen kautta.

Tellervo Krogeruksen vanhemmat olivat Konevitsassa
patterin päällikkönä ja lottana ja kirjoittivat raportin siitä,
miten Konevitsasta lähdettiin.

Fil.tri Krogeruksen viimeisin kirja on akateemikko
Matti Kuusen elämäkerta, josta kriitikko Pekka Tarkka
kirjoitti Helsingin Sanomissa 30.3.2014:

Matti Kuusen elämäkerran tekijän pitää olla yhtä aikaa kulttuurihistorioitsija ja
sotakirjeenvaihtaja, runousoppinut ja folkloristi, journalisti ja tyylin tutkija. Käy
ilmi, että Tellervo Krogerus on humanististen taitojen jonglööri...

Tervetuloa vuosikokoukseen ja kuulemaan
vuosikokousesitelmää!

Konevitsa ry:n hallitus

Konevitsa ry:n seinäkalenteri 2015

Konevitsa ry:n vuoden 2015 seinäkalenteri on pysty, A4-kokoinen ja liimasidottu. Jokaiselle kuukaudelle on oma kuva ja suomalaisen kalenterin lisäksi siihen on merkitty Konevitsan luostarin juhlapäivät.

Kuvia kalenteria varten ovat lahjoittaneet **Raija Hörnberg, Heikki Jääskeläinen, Ida Lindström, Eija Rintahaka** ja **Anna Voskresenskaja**. Kalenterin kokosi yhdistyksemme sihteeri **Asta Rosenström-Fortelius**.

Kalenterit myydään 15 euron kappalehintaan + postituskulut. Myynnin tuotto lahjoitetaan luostarille. Kalenteria voi tilata Asta Rosenström-Forteliukselta puh. 044 313 3740 tai sähköpostitse [asta.rosenstrom\(at\)gmail.com](mailto:asta.rosenstrom(at)gmail.com).

Konevitsa ry on mukana Helsingin ortodoksisen seurakunnan joulumyyjäisissä sunnuntaina 14.12. Sieltä löytyy pöytämme.

Luostarin hyväksi tulevia myyntitavaroita otetaan vastaan myyjäispäivänäkin. Etukäteen voi olla yhteydessä myös sihteeriimme Asta Rosenström-Forteliukseen. Ks, Yhteystiedot s. 3.

Lisää Konevitsasta yhdistyksemme kotisivuilta www.konevitsary.fi ja Facebook-ryhmästä Konevitsan kävijät, jossa tällä hetkellä on 91 jäsentä. Yhdistyksemme jäsenmäärä on 262.

Jäsen tiedotteen kuvat ovat Heikki Jääskeläisen, Lilia Vesterisen, Anna Voskresenskajan, Konevitsan Pietarin podvornin ja TK-kuvaajien kameroista ja arkistoista.

Toimitus ja taitto Heikki Jääskeläinen
Tyyllipaino, Helsinki, 2014